

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26.07.2011, sp. zn. 14 Co 264/2011, ECLI:CZ:MSPH:2011:14.CO.264.2011.1

Číslo: 5/2012

Právní věta: Soudní exekutor není oprávněn rozhodovat o opožděnosti návrhu povinného na zastavení exekuce dle § 55 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. V případě souhlasu oprávněného s opožděným návrhem na zastavení exekuce exekuci zastaví, při nesouhlasu oprávněného s opožděným návrhem jej postoupí k rozhodnutí exekučnímu soudu.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 26.07.2011

Spisová značka: 14 Co 264/2011

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce, Zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce)

Předpisy: § 55 odst. 1 předpisu č. 120/2001Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 1. 6. 2011 odmítl soudní exekutor návrh povinné na částečné zastavení exekuce ze dne 30. 3. 2011 a návrh povinné na úplné zastavení exekuce ze dne 20. 4. 2011.

Povinná odůvodnila oba návrhy na zastavení exekuce tvrzením, že exekuční titul je pro svou neurčitost nevykonatelný. O tomto důvodu zastavení exekuce se dozvěděla nejpozději již dnem doručení usnesení o nařízení exekuce, tedy 12. 2. 2008. Pokud podala návrhy na zastavení exekuce 30. 3. 2011 a 20. 4. 2011, jsou oba podány po uplynutí 15 denní lhůty uvedené v § 55 odst. 1 ex. ř., tedy opožděné. Pro opožděnost je třeba návrhy za přiměřeného užití § 208 o. s. ř. (§ 52 odst. 1 ex. ř.) odmítnout.

Uvedené usnesení napadla včasným odvoláním povinná. Namítala následující.

Lhůta v § 55 odst. 1 ex. ř. není prekluzivní a je určena pro případy, kdy důvod zastavení exekuce vznikl před doručením usnesení o nařízení exekuce povinnému.

Povinná, která není jako laik schopna posoudit vykonatelnost exekučního titulu, se o důvodu zastavení exekuce dozvěděla až od svého právního zástupce, který převzal zastoupení 29. 3. 2011.

Nedodržení lhůty § 55 odst. 1 ex. ř. není důvodem pro odmítnutí návrhu, neboť dle výkladových

pravidel k tomuto ustanovení lze exekuci zastavit i bez návrhu. V tomto případě je exekuční titul pro svou neurčitost a nesrozumitelnost nevykonatelný dle § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Navrhla, aby odvolací soud rozhodl, že se její návrhy na zastavení exekuce neodmítají.

M ě s t s k ý s o u d v Praze změnil usnesení soudního exekutora tak, že se návrhy povinné neodmítají.

Z o d ů v o d n ě n í :

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení dle § 212 a § 212a o. s. ř. a, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), dospěl k následujícím závěrům.

Dle § 55 odst. 1 ex. ř. návrh na zastavení exekuce může povinný podat do 15 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u pověřeného exekutora.

Dle § 55 odst. 2 ex. ř. podá-li účastník návrh na zastavení exekuce, exekutor do 15 dnů od doručení návrhu vyzve další účastníky exekuce, aby se vyjádřili, zda s návrhem souhlasí, a aby se v případě, kdy nesouhlasí s tvrzeními obsaženými v návrhu na zastavení, vyjádřili k návrhu a předložili listiny k prokázání svých tvrzení. Jestliže všichni účastníci se zastavením exekuce souhlasí, exekutor vyhoví návrhu na zastavení exekuce do 30 dnů od marného uplynutí lhůty k vyjádření nebo od doručení souhlasného vyjádření, nastalo-li dříve. Nevyhoví-li exekutor návrhu na zastavení exekuce, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu.

Dle § 55 odst. 3 ex. ř. o zastavení exekuce rozhodne exekutor i bez návrhu, souhlasí-li se zastavením oprávněný. Nesouhlasí-li oprávněný, požádá exekutor o zastavení exekuce soud, který při rozhodování postupuje podle odstavce 4.

Dle § 55 odst. 4 ex. ř. zastavení exekuce může rozhodnout exekuční soud i bez návrhu.

Z dosud vydaných výkladových pravidel k tomuto ustanovení bude nadále citována publikace autorů Martina Kasíková, Zdeněk Kučera, Vladimír Plášil, Karel Šimka, Miroslava Jirmanová, Jaroslav Hubáček: Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), vydalo C. H. Beck, 2. vydání, rok 2009.

“Ustanovení § 55 exekučního řádu bylo významně novelizováno zákonem č. 286/2009 Sb. Tato novela zavedla možnost, aby exekutor sám vydal usnesení o zastavení exekuce v případech, kdy o zastavení není mezi účastníky sporu, neboť do té doby o zastavení exekuce rozhodoval pouze soud. Soudu nadále přísluší rozhodování o sporných zastaveních s tím, že exekutor před předložením návrhu na zastavení zjistí stanovisko druhého z účastníků a teprve poté spis předloží soudu. Druhou významnou změnou směřující ke koncentraci exekučního řízení je stanovení lhůty, ve které je povinný oprávněn navrhnout zastavení exekuce, aby tak bylo zamezeno účelovému protahování exekučního řízení.

Návrh na zastavení exekuce je vázán lhůtou 15 dnů od okamžiku, kdy se povinný dozvěděl o důvodu zastavení exekuce.

V případě, kdy povinný uplatní svůj návrh na zastavení po uplynutí lhůty, je na oprávněném, aby s jeho návrhem vyslovil nesouhlas na základě výzvy dle § 55 odst. 2, věta první. Exekuční soud poté vždy nejprve posoudí, zda návrh na zastavení exekuce byl povinným uplatněn včas, a v případě pochybností provede důkazy, které povinný navrhne k tvrzení, že návrh uplatnil včas.

Pokud exekutor nebo soud dospějí k závěru, že povinný opožděným návrhem a k němu připojenými

listinami zcela prokázal důvody zastavení exekuce, mohou exekuci dle § 55 odst. 3 a 4 zastavit i bez návrhu; exekutor ani soud však nejsou povinni shromažďovat a provádět důkazy k prokázání tvrzení obsažených v pozdě podaném návrhu na zastavení exekuce.

Nevyjádří-li oprávněný výslovně nesouhlas s návrhem na zastavení exekuce, který povinný podal opožděně, exekutor exekuci podle § 55 odst. 2, věta druhá, zastaví; otázku včasnosti návrhu samostatně neřeší. “

Z uvedeného vyplývá, že soudní exekutor je oprávněn a povinen zastavit exekuci, jen pokud s tím souhlasí oprávněný, tedy v nesporných případech. K návrhu povinného dle § 55 odst. 1, 2 ex. ř. i tehdy, pokud byl povinným podán návrh na zastavení exekuce opožděně. Vázanost soudního exekutora souhlasným stanoviskem oprávněného jako základní zásada postupu soudního exekutora při zastavení exekuce je ještě zřetelnější v případech zastavení exekuce bez návrhu, kdy soudní exekutor není oprávněn exekuci bez souhlasu oprávněného zastavit ani tehdy, pokud je dán zákonný důvod zastavení exekuce (§ 55 odst. 3 ex. ř.).

Nevyhoví-li soudní exekutor návrhu povinného na zastavení exekuce z důvodu nesouhlasu oprávněného s tímto návrhem, vždy postoupí věc k rozhodnutí exekučnímu soudu. Jen exekuční soud pak zkoumá v případech nesouhlasu oprávněného s návrhem včasnost podaného návrhu dle § 55 odst. 1 ex. ř. a jeho věcnou důvodnost a jen exekuční soud je oprávněn při nesouhlasu oprávněného zastavit exekuci bez návrhu (§ 55 odst. 4 ex. ř.).

Tedy v této věci byl postup soudního exekutora, který odmítl návrh povinného na zastavení exekuce pro opožděnost (§ 55 odst. 1 ex. ř.), nesprávný. Soudní exekutor je oprávněn při podání návrhu povinným na zastavení exekuce jen zjistit stanovisko oprávněného a v případě jeho souhlasu exekuci bez dalšího zastavit, jinak věc postoupit exekučnímu soudu k rozhodnutí. Exekuční soud pak zkoumá nejprve včasnost podaného návrhu a následně jeho důvodnost.

Na základě shora uvedeného postupoval odvolací soud dle § 221a o. s. ř. a usnesení soudního exekutora změnil tak, že se návrhy povinného na zastavení exekuce pro opožděnost neodmítají. Soudní exekutor není oprávněn rozhodovat o opožděnosti návrhu povinného na zastavení exekuce dle § 55 odst. 1 ex. ř. V případě souhlasu oprávněného s opožděným návrhem na zastavení exekuce exekuci zastaví, při nesouhlasu oprávněného s opožděným návrhem tento postoupí k rozhodnutí exekučnímu soudu.